

תורת אביגדור

פילזים

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: א. בן-עמי
איורים: יוכבד גדל

ראש השנה תשפ"ב

הנה הוא פסק הדין!

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 076-599-4020

ראש השנה תשפ"ב

הנה הוא פסק הדין!

"ילדים," אמר אבא. ראש השנה מתקרב והייתי רוצה לעשות משהו שיעזור לנו להתכונן.

"בסדר!" אמר יוסי. "מה, הולכים לקנות עכשיו ראש של דג?"

"אנחנו גם צריכים רימונים!" אמר איציק, כשהוא כבר פונה אל הדלת.

"לא," אמר אבא. "אמא תדאג לכל זה כשהיא תערוך קניות לחג. עכשיו זה משהו אחר."

אבא והבנים מיהרו לתפוס את האוטובוס. ובזמן שהם ירדו ממנו ופסעו לכיוון משהו שהיה נראה כמו בנין ממשלתי בירושלים, הילדים תהו לאן יתכן שאבא מוביל אותם כעת.

"בנים," אמר אבא כשהם התקרבו את פתח הבנין הגדול. "זהו בית המשפט. יש כאן משפטים של פושעים שמתנהלים כאן היום ואני חשבתי שלפני יום הדין זה יהיה רעיון טוב בעבורנו לחוות אין נראה 'דין' באמת."

"וואו," קרא יוסי. "אתה מתכוון לומר שיתכן שאנחנו פשוט נראה מישהו שנשלח לכלא עד לשארית ימיו ועד סוף חייו? זו מחשבה כל כך מפחידה!"

"אולי," אמר אבא כשהם פסעו אל תוך הבנין לכיוון האולם בו נערך המשפט. "לעולם לא נדע עד שזה יקרה. בדיוק כמו הדין של השם בראש השנה."

בשקט, אבא והבנים נכנסו לאולם בית המשפט והתיישבו במקומות הפנויים. להפתעתם, הנאשם במשפט שהתנהל באותו הרגע היה לא אחר מאשר צדוק "הצדיק" - הגנב שנעצר בעוון מכירת "סגולות" מדומות - מחוץ לבית הכנסת!

"צדוק!" קרא השופט. "עברתי על כל הנתונים של התיק שלך, והקשבתי לכל דברי הסנגור. כעת, לפני שאני מכריז את גזר דינך, היית רוצה לומר משהו? תן לי להזכיר לך שנעשתה כאן עבודה טובה מאד של מחקר מקיף על כל החפצים שמכרת, מ'אבני הר סיני' עד 'לחוטי הקבלה האדומים' בכדי להוכיח שאין בהם אמת."

למעשה, מחקר של די אן אי שנעשה הוכיח גם שהשיער שטענת שהינו מאתונו של בלעם - היה בעצם השיער שלך - עצמך, מזקנך האישי!"

צדוק נעמד. "כן, כבודו, הייתי רוצה לומר משהו. דבר ראשון, אני רוצה שתדע שהרב וולנדר לימד אותי את חשיבות ה'תשובה' ואני דפקתי 'על חטא' בעוצמה כל כך רבה שיש לי עכשיו פצע מעל הלב שלי. אני גם מתכנן ללמוד 'זוהר' בכדי שאוכל למכור סגולות שבאמת יעבדו ואני הולך למצא את השיער האמיתי של אתונו של בלעם. ואם תשחרר אותי, אדוני, אני מבטיח שאני אתפלל בעבורך במשך ארבעים יום בקבר רחל שאני מתכנן לבנות באילת."

צדוק סיים לדבר והתיישב.

השופט דפק בפטישו פעמיים. "כולם לעמוד לגזר הדין!" הוא הכריז.

כל באי בית המשפט נעמדו. יוסי ואיציק רעדו מפחד כשהם הבינו שעתידו של צדוק הינו תלוי במילים הבאות שיושמעו על ידי השופט.

"צדוק, התחיל השופט. "דברייך האחרונים הוכיחו את כל מה ששמעתי וראיתי במהלך התנהלות התיק שלך. ולפיכך, הנני מכריז בזאת ` לא אשם

בגלל אי-שפיות הדעת...` המשפט נסגר!" השופט דפק בפטישו בפעם האחת והאחרונה.

לרגע, דממה חדה מילאה את אולם בית המשפט. ואז, צדוק קפץ לאויר. "תודה השם!" הוא קרא. הוא התחיל לרקוד ולשיר "הקדוש ברוך הוא, אני אוהב אותך!" תוך כדי דילוגים אל מחוץ לאולם בית המשפט, וכך הוא מקפץ, ומרקד ומפזז סביב עצמו באושר במורד המסדרון.

ובזמן שכל שאר האנשים התחילו לצאת מהאולם, אבא פנה אל יוסי ואיציק. "ילדים," הוא אמר. "חוץ מהענין שקיבלנו הרגשה מוחשית למשמעותו של משפט ומהי ההרגשה לעמוד מול השופט, ישנו עוד מסר גדול אותו ניתן ללמוד ממה שקרה כאן כעת."

"שאם אנחנו לא נורמליים נצא זכאים?" שאל איציק.

"לא, לא," אמר אבא, מנענע בראשו. "למעשה, זהו אחד הדברים אותם לא צריך ללמוד מהסיפור הזה. אולם הביטו עד כמה צדוק שמח, איך הוא חוגג שניתן לו החופש. כך, בדיוק כך, עלינו להרגיש ממש עכשיו!"

"אבל אבא" אמר יוסי. "זה עדיין לא ראש השנה. ואיך יכולים אנחנו לחגוג לפני שבכלל נשפטנו על ידי השם?"

"לפני?" שאל אבא. "זה כבר כמעט שנה שלמה שחלפה מאז ראש השנה. השם לא מיידע אותנו אחרי ראש השנה ויום כיפור אם הוא החליט שנחיה ונגיע בריאים ושלמים לשנה הבאה. אולם עכשיו, במבט לאחור, אנחנו רואים שהשם **כן** דן אותנו לשנה של חיים. אז מדוע שנהיה פחות מרוגשים? זה כמו שעכשיו קיבלנו מכתב המספר לנו על גזר הדין שלנו במשפט שהיה - מה זה משנה אם קיבלנו את המכתב מאוחר יותר? עלינו לשיר, להלל ולשבח להשם, בשיר והודיה על שנתן לנו עוד שנה מדהימה של חיים!"

יוסי ואיציק הביטו אחד אל השני והתחילו לקפץ, לרקוד ולשיר יחד עם אבא "הקדוש ברוך הוא, אנחנו אוהבים אותך" כשהם מתקדמים בחזרה לכוון האוטובוס.

כתיבה וחתימה טובה!